

Publicerad 2016-07-31 22:16 av Ewelina Mann

- Ja jag lever, nu!

Jag mår illa,
tiden snurrar, för fort,
jag tappar fotfästet, sådär totalt.

Jag gömmer mig,
men är alltid,
den som utmärker mig mest.

Förloraren som alltid vunnit,

stjärnan som förlorat färg,
men aldrig slutat att lysa.

Tomheten i mitt bröst,
den jobbiga,
jävliga.

Trösten i din gråt,
lövens dans om hösten,
patienten som aldrig diagnostiserats.

Smaken,
den perfekta som alltid glöms bort.

Tårar som aldrig varit synliga,
den knutna handen som aldrig vågat öppnas,

han kallade min mamma för hora och fitta,
men skrev kärleksbrev till henne på nätterna.

Pojken i förstora skor,
som blev till,
mannen med fotboja,
som nog aldrig riktigt förstod vad han gjorde för fel.

Ibland, känner jag mig precis som min pappa,
fast,
jag har ondare,
livet slog honom hårdare.

Jag älskar min mamma,
jag vet att hon saknar mig,
vi andas,
på samma planet.

Sömnlösa nätter gråter jag,
stilla i hemlighet.

- Jag lever,
ja, jag lever,
nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewelina Mann med Poeter.se id #34337 innehar upphovsrätten